

**SORTÚZ ELŐTT**  
**( BATTYÁNYI LEVELE )**

Cellám mélyén búsan ülök , estém utolsó telik .

Végigszántó gondolat'im évek súlyát lehelik .

Számvetésem talán pontos , talán volt mit feledtem .

Voltak mik bearanyoztak , vagy átbuktak felettem .

Keresem a bűnök sorát , mit vádul rám kiált'tak .

Rajtad kívül nem volt senki , kik mellettem kiálltak .

Egy-száz ellen semmit sem ért , mégis köszönöm Neked .

Tudom most száz énmiattam ellened tesz , feneked .

Te bíztál csak mindig bennem , nem érdekelt más szava .

Megérezted hazugoltak , búzlótt gyáváknak szaga .

Próbáltad magad vallani bűnösnek , hogy felmentsél .

Akartad hitetni : eszem sérült módon - hebrencs él .

Tettemért magam felelni csak egyedül én fogok .

Még , ha tudom is a végén , hogy örökre elfogyok .

Népbíróság szava kemény : - Halál ! - Ez az ítélet .

Ennyit ér csak az igaz szó ? Bemocskolva hit - élet ?

Hazába forrt szeretetet küldtek ők kaszás elé .

Mert önzők közt önzetlenet talán csak későn lelé' .

Szemem könnyez , szívem jajong , kérek utol'szó jogot .

Elmondhassam : Azt szerettem - hazát - szívem megfogott .

Bármi lesz is holnap reggel , köd és pára gomolyog .  
Büszkén emelem majd lábam , nem én lesz ki támolyog .  
Elküldtem én hazug papot , aki feloldást ígért .  
Addig adta volna hitét , amíg tudtam , hogy mit ért .

---

Zörren kulcs , már jönnek értem , rám rakják a bilincset .  
Gondolatban megcsókolom szádat - szívhez kilincset .  
Nem számolom lépteimet , gondolatom Nálad jár .  
Átröppennek háborúzott évszakok : Tél , tavasz , nyár .

Oszlophoz kikötnek durván , lerázom szemellenzőt .  
Nézzen szembe bátran az , ki megöli az ellenzőt !  
Mondja bírám , hogy utolszor' még menthetem meg magam .  
Ha rávallom másra a bűnt , vagy kiirtják írmagom !

Senkire én rá nem fogom , hazugot én nem vetek .  
Szembenézve sok fémcsővel még egyszer felnevetek .  
Elhallatszik majd ez ének , felismered e dalom .  
Kik szerettek - majd e percre - elnémul sokadalom .

Kiadatott a vezényszó : - Fegyvert vállhoz , célra tarts ! -  
Dobpergéstől mállik remény , mint a falról a habarcs .  
- Tűz ! - Így kiált a parancsszó , dörren - füstöl minden cső .  
Testem tépi - húst masszává - rút golyózáporeső .

Vázam marad vérbe fagyva , tartja kötél és oszlop .

Meleg pára száll belőle , hol golyóktól szétfoslott .

Összeáll e vérző pára galambbá , hófehérré .

Szárnyal nyílként menny'i boltra , szabadságát elér'é .

Ne sírj szegény magyar népem , mindezt éretted tettem .

Legyek példa mindenkinek , hitük legyen a tettem .

Csak a testem mit megöltek , szívem - lelkem sohasem .

Visszahív a haza engem , szállok hozzá sebesen !